

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Landstthinget. No. 35.

Ottende Session.

25de Møde.

Tirsdagen den 20de Januar.

(Fortsat.)

Dahl: Ogsaa jeg kan i det Væsentlige slutte mig til den forandrede Stikkelse, som det ærede Udvalg har givet dette Lovforslag. Jeg skal dog i Anledning af de forskellige Paragraphers Indhold tillade mig nogle faa Bemærkninger. Det er noksom bekendt, at det, naar en Epidemi udbryder paa et eller andet Sted, er i høj Grad vanskeligt, og især i tidligere Tid har været langt vanskeligere endnu, at skaffe de tilstrækkelige Dyr læger til at behandle en sliG Epidemi. Det er mig endogsaa bekendt, at det har været meget vanskeligt for Indenrigsministeriet, hvor der har været udbrudt en Epidemi, at skaffe Dyr læger til at fende dertil, idet en eller anden Dyr læge har sagt, han kunde ikke være tjent med at behandle Epidemien for den daarlige Betaling, som gives derfor af det Offentlige, og man har derfor været nødsaget til at tilstaae en højere Betaling; men det har ogsaa derefter været vanskeligt at skaffe det fornødne Antal tilvele. Jeg troer derfor, at det vil være rettest, som ogsaa den meget ærede Indenrigsminister har udtalt, at den Passus i § 1 udgik, som lyder saaledes: „for saa vidt de ville befatte sig med Behandlingen af smitsomme Sygdomme hos Husdyrene.“ Jeg finder, at disse Ord burde udgaae; thi man kan ikke, saaledes som den ærede Ordfører har sagt, tage Sagen saaledes, at man kan sige, at alle de Dyr læger, der nu virkelig ville befatte sig med at praktisere og helbrede

smitsomme Sygdomme, skulle ogsaa være pligtige til at modtage Ordre af Amtet. Jeg seer ikke, at Loven giver Ret til at fordre en sliG Erklæring strax, saasnart Loven er udkommen, af Dyr lægerne. Dyr lægen kunde vel sige: „Det vil jeg betænke mig paa.“ Og naar en Epidemi udbrød, kunde han sige: „Jeg vil ikke,“ — og naar den saa var op hørt, kunde han sige: „Nu vil jeg.“ Jeg troer derfor, at man er nødsaget til at holde sig til, at enhver Dyr læge, der praktiserer og besætter sig med at helbrede Dyr, han skal ogsaa efterkomme Ordre, hvor en Epidemi udbræder, og det forekommer mig heller ikke, at der er det Allermindste derimod; thi man maa jo erindre, at Dyr lægerne ere eneberettigede til at behandle de smitsomme Sygdomme. Ligeoverfor denne Eneberettigelse synes mig, at der bør staae en Forpligtelse til at efterkomme det Offentliges Opfordring. En ganske anden Sag er det, hvis en Dyr læge aldeles vil opgive sin Praxis; ja, Forholdet er da et andet; men vil han overhovedet praktisere, vil han i Reglen ogsaa behandle smitsomme Sygdomme, og derfor maa han ogsaa efterkomme det Offentliges Opfordring i den Henseende. Hvis denne Passus udgik, vilde der naturligvis være at foretage en mindre betydelig Forandring i § 1. — Med Hensyn til § 2 er det af det ærede Udvalg foreslaaet, at saasnart en Sogneforstander eller Sognefoged bliver vidende om, at et mistænkeligt Tilfælde har vilst sig, skal han være forpligtet til derom at underrette Politimesteren. Jeg finder nu, det er ganske rigtig, at der paalægges Sognefogden en saadan Forpligtelse; men det synes mig at være noget tvivlsomt, om det er tilstrækkeligt berettiget tillige at paalægge Sogneforstanderen en lignende Forplig-